

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **N.M.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22.10.2010, č.j. CPR-3732/ČJ-2010-9CPR-C231,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie uvedené v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, ze dne 28.1.2010, č.j. CPPL-46346-13/ČJ-2009-034064-PP2, o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem podnikání na území České republiky podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon), neboť neplní účel pobytu, jelikož ohlásila skončení samostatné výdělečné činnosti k 31.8.2009; dále přestala splňovat některou z podmínek, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, neboť se účelově přihlašuje a následně odhlašuje u Okresní správy sociálního zabezpečení z důvodu pouhého získání potvrzení od Okresní správy sociálního zabezpečení pro účely jiného řízení u Policie ČR, čímž žalobkyně úmyslně obchází smysl účelu pobytu – podnikání a také povinnost platit zálohy na pojistném dle § 9 zákona č. 155/1995 Sb.; a také proto že žalobkyně nemá na území ČR zajištěno ubytování po dobu celého pobytu

Žalobkyně v podané žalobě namítá:

1/ žádost správního orgán I. stupně k Okresní správě sociálního zabezpečení o sdělení o stavu plateb pojistného žalobkyní po dobu povoleného pobytu je v rozporu s právními předpisy, v důsledku čehož byla zkrácena práva žalobkyně na zákonné vedení řízení, nehledě k překročení pravomoci správního orgánu. Správní orgán je vázán zásadou „*enumerativnosti státní pretenze*“, výkon státní správy je omezen právními předpisy. Ust. § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví náležitosti, které je správní orgán oprávněn vyžadovat v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán je oprávněn vyžadovat výhradně doklad o účelu pobytu. Jelikož žalobkyně pobývá na území ČR za účelem podnikání, byl správní orgán oprávněn vyžadovat doklad o tom, zda žalobkyně podnikala, tedy živnostenské oprávnění. Dle žaloby je nepřipustné, aby si orgán služby cizinecké policie osoboval právo dohlížet nad dodržováním zvláštních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení, finančních a živnostenských úřadů, ust. § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. je pouze výjimkou. Nedostatek pravomoci orgánu cizinecké policie v dané oblasti je dle žaloby porušením zásady rovnosti. Ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně od 19.1.2007 přerušila nebo zrušila živnostenské oprávnění, viz sdělení živnostenského úřadu, které je výhradně relevantní pro posouzení existence živnostenského oprávnění. Je zcela na uvážení žalobkyně, jak provozuje své podnikání, a pokud se dopustí porušení zvláštních předpisů, je na příslušných orgánech státní správy, aby vyvodily pro žalobkyni právní následky.

2/ řízení je zatíženo procesní vadou, neboť správní orgán rozšířil důvody vedeného správního řízení bez zákonné opory, „rozšířené řízení“ nebylo zahájeno dle § 46 odst. 1 s.ř. I kdyby takto správní orgán učinil, není z jím uváděných důvodů zřejmé, v kterou konkrétní podmínku ve smyslu § 37 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalobkyně nesplnila. Žalobkyně se domáhala v rámci správního řízení změny zajištěného ubytování, avšak správní orgán takovou změnu odmítl s odůvodněním nepřipustnosti změny místní příslušnosti správního orgánu oznámením nového zajištěného ubytování. Žalobkyně novým ubytováním disponovala, avšak správní orgán ji znemožnil změnu adresy pobytu.

3/ dle ustálené aplikační praxe pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním, nelze vydat rozhodnutí o zrušení či neprodloužení platnosti povolení k pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány aplikační praxi obešly postupem dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona, aniž by však řádně odůvodnili své rozhodnutí. Pokud zákonodárce uvedl, že důvodem pro zrušení platnosti povolení dlouhodobého pobytu může být jednak neplnění účelu pobytu a také že existuje jiná závažná překážka pobytu cizince, nelze než dovodit, že se jedná o dvě obsahově odlišná jednání, resp. skutečnosti. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyni nelze vyhovět dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona, nelze ze stejného skutkového důvodu nevyhovět dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona. Postup žalovaného je tak projevem libovůle.

4) k závěru o aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. k) zákona žalobkyně namítá, že dané ustanovení obsahuje dvě odlišné skutkové podstaty, přičemž dostatečně specifikovaný zahraničněpolitický zájem není oprávněn definovat správní orgán, nýbrž ministerstvo zahraničí nebo vláda. Obecné teze zahraniční doktríny jsou potom významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na území ČR, kterými však nemůže být jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit. Závažná překážka musí existovat a musí se jednat o překážku závažnou. Žalobkyně se následně řádně zaregistrovala u příslušného orgánu správy sociálního

zabezpečení, nehledě k povaze překážky ve vztahu k zahraničně-politickým zájmům ČR. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu po sp.zn. 2 As 55/2007, sp.zn. 2 As 31/2005 má žalobkyně za to, že výklad správních orgánů ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona je svévolný a nepřezkoumatelný, neboť nebyly uvedeny konkrétní úvahy, jež vedly k vydání rozhodnutí.

5) nepřezkoumatelnost spatřuje žalobkyně také v části odůvodnění rozhodnutí ohledně přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.

6) při jednání soudu dne 2.4.2014 právní zástupce žalobkyně nově namítl, že uložená lhůta 10 dnů k vycestování je nepřiměřená.

Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyni by vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání s platností od 2.9.2007 do 1.9.2009 a poté do 1.9.2011.

Dne 10.9.2009 bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně oznámení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobkyně na vlastní žádost žalobkyně ke dni 31.8.2009.

K výzvě orgánu služby cizinecké policie bylo doručeno oznámení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město ohledně stavu plateb pojistného žalobkyně, dle kterého žalobkyně uhradila pouze platby za měsíc červenec a srpen roku 2007, v evidenci OSSZ byla žalobkyně jako OSVČ od 1.7.2007 do 31.8.2007 a od 1.7.2009 do 31.8.2009. Dle sdělení živnostenského úřadu Magistrátu města Plzeň ze dne 19.1.2007 žalobkyně nezrušila ani nepřerušila své živnostenské oprávnění, které ji vzniklo dle živnostenského rejstříku dne 21.5.2007.

Dle evidence pobytu cizinců byla poslední adresa pobytu žalobkyně – P. X, Z.

Dne 22.10.2009 Inspektorát cizinecké policie Plzeň vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 uvedeného zákona z důvodu neplnění účelu, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vydáno. Oznámení bylo doručeno dne 9. a 10.11.2009 vložním do schránky na adrese pobytu a také místa podnikání žalobkyně (Plzeň, Tylova 6).

Dne 13.11.2009 byla cizinecké policii doručena plná moc žalobkyně pro V.M. Předvolání žalobkyně i jejího zástupce na jednání dne 1.12.2009 nebylo úspěšné z důvodu nevyzvednutí předvolání adresáty. Opakovaná místní šetření dne 19.11., 25.11. a 2.12. na adrese pobytu žalobkyně konstatovala nezastižení žalobkyně.

Dne 4.1.2010 obdržel Inspektorát informaci od ubytovatele pana V.M. o zrušeném ubytování žalobkyně na adrese Z. P. X ke dni 14.12.2009. Na základě této skutečnosti byl správním orgánem proveden záznam do správního spisu dne 4.1.2010 o rozšíření okruhu

správního řízení o § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu.

Usnesením ze dne 20.1.2010 byl žalobkyni ustanoven opatrovník – Diecézní charita Plzeň.

Rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, ze dne 28.1.2010, č.j. CPPL-46346-13/ČJ-2009-034064-PP2, bylo podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem podnikání na území České republiky, neboť neplní účel pobytu, neboť osobně ohlásila skončení samostatné výdělečné činnosti; a dále přestala splňovat některou z podmínek, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, neboť se účelově přihlašuje a následně odhlašuje u OSSZ z důvodu pouhého získání potvrzení od OSSZ pro účely jiného řízení u PČR, čímž žalobkyně úmyslně obchází smysl účelu pobytu – podnikání a také povinnost platit zálohy na pojistném dle § 9 zák.č. 155/1995 Sb.; a také proto že žalobkyně nemá na území ČR zajištěno ubytování po dobu celého pobytu.

Rozhodnutí bylo doručeno opatrovníkovi a veřejnou vyhláškou.

Dne 4.2.2010 se dostavil na Inspektorát Mgr. Petr Václavek, zástupce žalobkyně, a požádal o doručení rozhodnutí za účelem podání odvolání.

Rozhodnutím ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22.10.2010, č.j. CPR-3732/ČJ-2010-9CPR-C231, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, neboť žalobkyně nepodniká, přestože je držitelem platného živnostenského oprávnění, a tudíž neplní účel pobytu. Ohledně tvrzení o změně pobytu měl správní orgán za to, že toto tvrzení žalobkyně nijak nedoložila.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci správní orgány shledaly podmínky pro zrušení platnosti povolení dlouhodobého pobytu žalobkyně jednak z důvodu neplnění účelu pobytu - podnikání dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ohlášením skončení podnikání), tak dále pro obcházení zákona neplacením záloh na pojistné a pro nezajištění ubytování dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona (druhý důvod rozhodnutí). Správním orgánem vymezené skutkové i právní důvody žalobkyně nedostatečně rozlišuje, neboť část žalobních bodů je v rozporu s obsahem žalobou napadených rozhodnutí.

Pokud jde o první důvod zrušení povolení pobytu žalobkyně, závěr správního orgánu o neplnění účelu pobytu žalobkyně (podnikání) vychází z ohlášení žalobkyně o skončení podnikání ze dne 31.8.2009, které bylo správního orgánu zasláno OSSZ v rámci žádosti o sdělení pobytu cizince. V rozsahu tohoto důvodu zrušení platnosti povolení pobytu žalobkyně pouze namítla, že ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně přerušila nebo zrušila živnostenské oprávnění, zejména pokud byla stále držitelem živnostenského oprávnění.

K výkladu pojmu podnikání podle ustanovení § 2 zákona č. 513/1991 Sb. se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 7 As 82/2011 – 81, kde uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení

obch. zák. zřejmě, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Z ustanovení § 35 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území povinen plnit účel pobytu po celou dobu a jestliže přestane plnit účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, policie podle tohoto ustanovení pobyt zruší. Soud shodně se žalovaným má za to, že oznámením žalobkyně o ukončení výkonu samostatně výdělečnou činností ke dni 31.8.2009 bylo prokázáno, že žalobkyně nadále již v podnikání nepokračovala, nevyvíjela činnost směřující k obstarání prostředků a proto, bez ohledu na nadále platné živnostenské oprávnění, je třeba mít za to, že od 31.8.2009 neplnila účel pobytu, jestliže nepodnikala. Čímž naplnila důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území ČR dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť neplnila účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni uděleno. Podle zákona o pobytu cizinců je „sankcí“ za neprovozování podnikání právě výše uvedený zákonem stanovený následek a to zrušení platnosti povolení k pobytu. Pravomoc orgánu služby cizinecké policie je v tomto směru dána právě ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud shodně jednání vedlo k porušení dalších zákonů, není vyloučena delikt ní nebo jiná odpovědnost dle dalších zákonů aniž by tímto byla vyloučena pravomoc orgánu služby cizinecké policie rozhodnout dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců o zrušení platnosti povolení žalobkyně k pobytu. Žalobní bod o překročení pravomoci tak odporuje ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a je proto nedůvodný. Jak výše uvedeno, existence živnostenského oprávnění samo o sobě neprokazuje, že držitel takového oprávnění skutečně podniká, tedy naplňuje účel pobytu, žalobní bod o vyloučení aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců u cizince disponujícím živnostenským oprávněním je také nedůvodný. Z rozhodnutí správních orgánů neplyne tvrzení žalobkyně o tom, že pro neplnění účelu pobytu z důvodu nepodnikání správní orgány účelově aplikovali ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona, předmětná ustanovení byla správními orgány aplikována pro odlišnou zjištěnou skutečnost a to z důvodu nezajištění ubytování a obcházení zákona neplacením záloh na sociální pojistné. Tvrzená libovůle správních orgánů je tak v rozporu s obsahem vydaných rozhodnutí. Žalobní námitka porušení zásady rovnosti je nedůvodná již proto, že zásadu rovnosti nelze aplikovat izolovaně ve vztahu účastník a správní orgán, neboť mezi nimi je dán vztah vrchnostenský, jelikož orgán služby cizinecké policie rozhodoval o právech a povinnostech žalobkyně.

Nedůvodná je také námitka žalobkyně, že se žalovaný řádně nezabýval přiměřeností zásahu do jejího soukromého a rodinného života a otázkou přiměřenosti zrušení povolení k pobytu ve vztahu k zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců. Dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se zabýval prvostupňový správní orgán, který konstatoval, že rozhodnutí nebude zásahem do soukromého a rodinného života. Takto obecně vymezená úvaha správního orgánu odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, neboť ve správním řízení se neobjevila skutečnost, jež by založila poznatek o rodinném a soukromém životě žalobkyně. Soud tak závěr správního orgánu považuje za dostatečně přezkoumatelný, zejména pokud žalobkyně v průběhu správní ale i soudního řízení nijak nespecifikovala namítaný zásah do jejího soukromého a rodinného života (srovnej § 65 odst. 1 s.r.s.).

Jelikož v rozsahu žalobních bodů ob stojí jeden z důvodů žalobou napadeného rozhodnutí (§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců), který sám o sobě zakládá důvod pro zrušení platnosti povolení dlouhodobého pobytu žalobkyně, lze konstatovat, že žaloba je nedůvodná, a proto soud žalobu zamítl, bez ohledu na případné vady rozhodnutí týkající se dalších důvodů pro zrušení platnosti povolení dlouhodobého pobytu žalobkyně.

Co se týče druhého důvodu zrušení povolení k pobytu žalobkyně (dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců), má soud za to, že žalobní bod o procesní vadě řízení spočívající v rozšíření předmětu žaloby je důvodný. Záznam do spisu č.j. PPL-46346-1/ČJ-2009-034064-PP2 nebyl způsobilý zahájit řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu žalobkyně dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť zahájení řízení dle § 46 s.ř. předpokládá oznámení zahájení řízení účastníkovi, pouhý záznam do spisu nesplňuje podmínku oznámení dle § 46 odst. 1 s.ř. O předmětu řízení v části dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (obcházení zákona neplacením záloh sociálního pojistného a nezajištění ubytování) se žalobkyně dozvěděla teprve ze správního rozhodnutí I.st., bylo jí tak odepřeno právo na spravedlivý proces v této části předmětu řízení, proto v této části rozhodnutí je dána vada řízení předcházející napadenému rozhodnutí, aniž by však tato vada založila nezákonnost rozhodnutí jako celku, neboť jak výše uvedeno, zrušení platnosti povolení k pobytu žalobkyně je dáno již naplněním důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro neplnění účelu pobytu. Konstatuje-li soud existenci procesní vady řízení, vždy je povinen zkoumat, zda-li jde o tak závažnou vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, protože pouze tedy může rozhodnutí správního orgánu zrušit. Jinými slovy je nutné zkoumat, zda je dán důvodný předpoklad k tomu, že by výsledek řízení byl nebo alespoň mohl být jiný, pokud by ke zjištěné procesní vadě nedošlo.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti, neboť žalovaný rozhodoval dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, které nelze dle žaloby v daném případě aplikovat.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

K návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011–69 tak, že pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza představují ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců ale zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které opírá správní orgán své rozhodnutí a jsou uvedena i skutková zjištění, na základě kterých předmětná ustanovení na případ žalobkyně aplikoval. V odůvodnění je uvedeno, že u žalobkyně byla dle § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona shledána jiná závažná překážka pobytu na území ČR a to nezajištění ubytování a obcházení zákona neplacením záloh na sociální pojistné. Proto byl správní orgán prvního stupně

povinen postupovat dle podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Námitku žalobkyně o nepřípustnosti aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvodnou.

Tvrzení o změně pobytu žalobkyně nijak neprokázala, nenavrhla žádné důkazy a ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně učinila jakékoliv podání směřující ke změně ubytování z poslední adresy pobytu Z., P. X, zejména poté, co ubytovatel a procesní zástupce žalobkyně, V.M., zrušil ubytování žalobkyně na poslední adrese ke dni 14.12.2009. Správní orgány tak v souladu se skutkovým stavem dovodily nenaplnění podmínky pobytu a to zajištění ubytování dle § 98 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgány služby cizinecké policie výslovně specifikovaly důvod pro zrušení platnosti povolení pobytu žalobkyně ust. § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona o pobytu cizinců, čímž vyloučili aplikovatelnost § 56 odst. 1 písm. k) věta první zákona, tedy že by pobyt žalobkyně byl v rozporu se zahraničněpolitickým zájmem ČR. Žalobní bod o nenaplnění tohoto důvodu, nepřezkoumatelnosti a svévoli správních orgánů je v příkrém rozporu se skutečným obsahem napadených rozhodnutí, neboť tento žalobou tvrzený důvod nebyl správními orgány aplikován.

Za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona o pobytu cizinců a § 37 odst. 2 písm. b) zákona správní orgány považovaly také obcházení zákona z důvodu neplacení záloh pojištění, tedy nikoli neplacení záloh jako takové. Případné, žalobou nijak neprokázané zaplacení pojistného, resp. žalobou tvrzená „registrace“ u OSSZ, nijak nevylučuje existenci překážky spočívající v obcházení zákona, tato překážka nadále trvá, neboť případným doplacením pojistného nedochází k liberaci předchozího jednání naplňující znaky obcházení zákona. K dané otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 9 As 80/2011-69, dle kterého *nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.*

Ze skutečností zjištěných správními orgány nepochybně vyplývá, že přihlašování a odhlašování u okresní správy sociálního zabezpečení žalobkyně obchází právní předpisy, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné - být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení. Uvedenou námitku tedy soud jako důvodnou neshledal.

Vzhledem k tomu, že orgán cizinecké policie je povinen v rámci dohledu nad dodržováním zákona o pobytu cizinců zkoumat dodržování podmínek pro povolení k pobytu, a to i v rámci již povoleného pobytu, nepředstavuje dožádání informací od jiných správních orgánů nezákonný postup, překročení pravomoci správního orgánu. Ostatně ani žalobkyně kromě obecné námítky neuvedla žádné konkrétní ustanovení právního předpisu, které by mělo být postupem správních orgánů v dané věci porušeno.

Žalobní bod o nepřiměřenosti lhůty určené k vycestování žalobkyně namítla po lhůtě dle § 72 odst. 1 s.r.s., proto v souladu se zásadou koncentrace nebyl tento opožděně uplatněný žalobní bod předmětem soudního přezkumu.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2.4. 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu